

М. М. Сібільов
кандидат юридичних наук, доцент,
член-кореспондент Національної академії
правових наук України (м. Харків)

УДК 347 (477)

ПРО НЕОБХІДНІСТЬ ЗБЕРЕЖЕННЯ ОСНОВНИХ КОНЦЕПТУАЛЬНИХ ПОЛОЖЕНЬ ЧИННОГО ЦИВІЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

На базі аналізу змін, внесених до чинного Цивільного кодексу України у зв'язку з прийняттям Податкового кодексу України, обґрунтовується необхідність збереження концептуальних засад ЦК, як кодексу громадянського суспільства та приватного права та формулюються пропозиції щодо удосконалення законотворчої роботи в Україні.

Ключові слова: публічна влада, громадянське суспільство, публічне право, приватне право, концептуальні положення чинного ЦК, необхідність збереження концептуальних положень чинного ЦК, удосконалення законотворчої роботи.

Основні концептуальні положення чинного Цивільного кодексу України (ЦК України) від 16 січня 2003 р. [1], відпрацьовані його розробниками та викладені у їх колективній монографії “Кодифікація приватного (цивільного) права України” [2, с. 13-71]. В узагальненому вигляді зміст зазначених концептуальних положень полягає у наступному.

По-перше, ЦК України має забезпечити нормальне функціонування і розвиток громадянського суспільства, тобто самостійної, незалежної від держави системи відносин між юридично вільними і рівноправними партнерами в усіх сферах життя людини, включаючи, безумовно, і підприємництво. Самостійність, незалежність, ініціативність приватного життя можна забезпечити лише за умови визнання природного, об’єктивного, наднормативного характеру цивільних прав як прав, що постають із самого життя. Такі майнові та немайнові відносини, які ґрунтуються на юридичній рівності, вільному волевиявленні, майновій самостійності їх учасників, і становлять предмет цивільно-правового регулювання й основу громадянського суспільства. Регулювання таких відносин відбувається за такими принципами: неприпустимість свавільного втручання в сферу особистого життя людини; свобода власності; свобода договору; свобода підприємницької діяльності; судовий захист будь-якого порушення цивільного права; справедливість, добросовісність і розумність [2, с. 16-17].

По-друге, ЦК України є кодексом приватного права. Цим актом підтверджується природний об’єктивний поділ права на публічне і приватне. Цей поділ відбиває і підтверджує, що громадянське суспільство не зливається з державою у єдине ціле. Публічне право, що регулює відносини, пов’язані з функціонуванням держави, її органів, забезпеченням у суспільстві загального порядку, перейняте духом субординації, де дії принципу влади, підкорення і підпорядкування можна охарактеризувати як систему юридичної централізації. Приватне право, що регулює відносини, які складаються між суб’єктами громадянського суспільства, які є вільними і рівноправними партнерами можна охарактеризувати як систему юридичної децентралізації. Визначальними тут є приватна ініціатива та приватне самовизначення. Тут діють принципи свободи особи, недоторканності власності, свободи договорів та підприємництва, які держава не може

ігнорувати [2, с. 17, 19-20].

При цьому особливим чином підкреслюються наступні важливі обставини.

Об'єктивний поділ права на приватне і публічне не означає, що ці галузі права відірвані, відгороджені “китайським муром” одне від одного. Самостійні за своєю природою та призначенням, вони, проте, разом утворюють єдину правову систему держави. Тому цілком допустимим є те, що, скажімо, регламентування низки відносин цивільного права як приватного права може бути підпорядковане нормам публічного права (наприклад, державна реєстрація суб'єктів підприємницької діяльності, реєстрація правочинів, антимонопольне законодавство тощо). Проте не має потреби давати в Кодексі розгорнуту регламентацію пов'язаних з цим відносин, які становлять предмет публічного права. У новому Цивільному кодексі не має бути норм на кшталт тих, що містилися у ст.ст. 49 і 57 ЦК УРСР 1963 р. і передбачали конфіскацію майна в дохід держави за вказаними в них недійсними правочинами, тому, що це також сфера не цивільного (приватного), а публічного права. Для всіх випадків визнання правочинів, які виконані сторонами, недійсними, Цивільний кодекс має передбачати санкції лише у вигляді двосторонньої реституції-повернення сторін у початковий стан. Питання подальшої конфіскації майна, яке є об'єктом цих правочинів, мають регламентуватися кримінальним або адміністративним законодавством [2, с. 20].

По-третє, суттєвим у концепції ЦК є визначення кола відносин, що ним регулюються. Йдеться про майнові та особисті немайнові відносини фізичних і юридичних осіб, що ґрунтуються на автономії та юридичній рівності. Саме ці відносини зберігають своє самостійне й незалежне від держави значення і разом з їх учасниками утворюють ту спільноту, яку зазвичай називають громадянським суспільством. Безперечно, головними у структурі цих відносин є майнові відносини. Загально визнаним нині є те, що майнові відносини за участю громадян (осіб фізичних) та організацій (осіб юридичних), хоч би в яких сферах суспільного життя вони склалися (у виробництві, при обміні чи споживанні, в інтелектуальній чи трудовій діяльності, в сім'ї, при задоволенні житлових потреб, використанні природних ресурсів тощо) становлять суть цивільних відносин, тобто відносин, що є основою життя їх учасників як членів громадянського суспільства. Не викликає сумнівів, що приватноправові відносини у сфері підприємництва є також відносинами цивільного права. До сфери цивільно-правового регулювання потрапляють і міжнародні цивільні відносини. Отже, Цивільний кодекс — це єдиний кодифікований акт у сфері приватного права [2, с. 18, 20-21].

По-четверте, у зв'язку з існуванням в Україні приватного та державного секторів економіки постало питання, чи поширюються положення ЦК України як кодексу приватного права на державний сектор економіки. Це питання розробниками було вирішено у ЦК наступним чином. Юридичні особи поділяються на юридичні особи приватного та юридичні особи публічного права. Якщо юридична особа публічного права вступає у цивільні відносини, на них поширюється дія ЦК України [2, с. 18].

По-п'яте, важливе значення для розробки чинного ЦК України мало питання про вибір системи, яка давала б змогу якнайповніше охопити відносини, що ним регулюються, виключала б дублювання норм, давала б можливість судам у всіх випадках виносити справедливі рішення у спорах між суб'єктами цивільних правовідносин. Такою системою побудови норм Цивільного кодексу визнано пандектну систему. Відповідно до неї норми, що стосуються всіх цивільних відносин, об'єднано в книзі першій “Загальна частина”, а норми, що регулюють специфічні питання окремих видів цивільних відносин, — у спеціальних книгах [2, с. 22]. Між тим, враховуючи всі положення концепції нового ЦК, новий зміст приватного права, до нього, крім звичайних для пандектної системи п'яти частин, було додано ще три частини — особисті немайнові права фізичних осіб, право інтелектуальної власності та міжнародне приватне право. Таким чином, розробники репрезентували проект нового Цивільного кодексу у восьми книгах, розміщених у такій послідовності: “Загальна частина” (книга перша); “Особисті немайнові права фізичних осіб” (книга друга); “Речове право” (книга третя); “Право інтелектуальної власності” (книга четверта); “Зобов'язальне право” (книга п'ята); “Сімейне право” (книга шоста);

“Спадкове право” (книга сьома); “Міжнародне приватне право” (книга восьма) [2, с. 38].

Слід вказати на дві обставини, що мають принципове значення. **По-перше**, викладені основні концептуальні положення Цивільного кодексу ніколи не змінювалися спільним рішенням розробників проекту Цивільного кодексу. **По-друге**, вони були схвалені Верховною Радою України, яка 5 червня 1997 р. прийняла Цивільний кодекс у першому читанні.

8 червня 2000 р. Верховна Рада України одночасно прийняла Цивільний кодекс у другому читанні та Господарський кодекс у першому читанні. Як відзначає З. В. Ромовська, це був тактичний прийом. У прихильників Господарського кодексу були підстави для сумнівів: якщо вони підтримують Цивільний кодекс, то чи підтримують прихильники Цивільного кодексу Господарський кодекс? Тому і було вирішено голосувати за два проекти одночасно. Проекти кодексів були прийняті без їх змістовного обговорення: ні загального, ні, тим більше, постатейного [3, с. 93].

Цей тактичний прийом застосовувався щодо цих Кодексів і надалі. Прийняття 21 червня 2001 року Господарського кодексу у другому читанні відбулося одночасно з прийняттям у третьому читанні трьох перших книг Цивільного кодексу. 29 листопада 2001 року обидва Кодекси були прийняті Верховною Радою України у третьому читанні. Президент України скористався правом вето щодо Цивільного та Господарського кодексів. Повторне прийняття Цивільного і Господарського кодексів Верховною Радою України відбулося 16 січня 2003 року.

Саме з моменту одночасного прийняття Цивільного кодексу у другому читанні та Господарського кодексу у першому читанні почалась руйнація загальних концептуальних положень Цивільного кодексу. До третього читання проект ЦК був поданий вже без книг “Сімейне право” та “Міжнародне приватне право”. Вони за рішенням Тимчасової спеціальної комісії Верховної Ради України по доопрацюванню проекту Цивільного кодексу були вилучені з нього

У цей же період, на мою думку, були здійснені певні “доопрацювання” норм проекту ЦК таким чином, щоб підготувати ґрунт задля ослаблення його ролі як кодексу приватного права після його прийняття та набрання ним чинності.

Як Уже відзначалося, Верховна Рада України 16 січня 2003 року, повторно прийняла Цивільний та Господарський кодекси України незважаючи на те, що вони порізню регулюють принципово важливі приватноправові питання.

Внесення змін до Цивільного кодексу України розпочалося з 19 червня 2003 року, тобто ще до набрання ним чинності. За період з 19 червня 2003 року до 17 березня 2011 року ЦК України змінювався п’ятдесят один раз.

З урахуванням предмета цього наукового дослідження, я зупинюсь тільки на змінах, внесених до Цивільного кодексу України Законом України від 2 грудня 2010 року № 2756-VI “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв’язку з прийняттям Податкового кодексу України” [4]. Це пов’язано з тим, що ці зміни, на мою думку, порушують одне з основних концептуальних положень, згідно з яким Цивільний кодекс є кодексом приватного права.

Податковий кодекс України від 2 грудня 2010 року [5] (ПК України) відповідно до правил, вміщених у ст. 1, регулює відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів, зокрема, визначає вичерпний перелік податків і зборів, що справляються в Україні, та порядок їх адміністрування, платників податків та зборів, їх права та обов’язки, компетенцію контролюючих органів, повноваження і обов’язки їх посадових осіб під час здійснення податкового контролю, а також відповідальність за порушення податкового законодавства.

З наведеного випливає, що ПК України є, безумовно, кодексом публічного права, а на відносини, що регулюються ним, дія ЦК України не поширюється. Чи може за таких умов прийняття ПК України зумовлювати внесення змін до ЦК України як кодексу приватного права? На моє переконання відповідь на це питання має бути лише негативною.

Є необхідність коротко позначити зміни, внесені Законом України від 2 грудня 2010 р. до ЦК України.

По-перше, у гл. 7 ЦК України “Загальні положення про юридичну особу” втретє була змінена редакція ст. 93, яка визначає місцезнаходження юридичної особи. Враховуючи те, що юридична особа набуває цивільних прав і обов’язків, здійснює їх через свої органи або осіб, які відповідно до установчих документів чи закону, виступають від її імені, визначення місцезнаходження юридичної особи, що містилося у ст. 93 ЦК України (у редакції Закону України від 3 березня 2005 року № 2452-IV) було вірним і чітким: “Місцезнаходженням юридичної особи є адреса органу або особи, які відповідно до установчих документів юридичної особи чи закону виступають від її імені”.

У теперішній редакції це визначення є таким: “Місцезнаходженням юридичної особи є фактичне місце ведення діяльності чи розташування офісу, з якого проводиться щоденне керування діяльністю юридичної особи (переважно знаходиться керівництво) та здійснення управління і обліку”.

Можливо, суто для ПК України, таке визначення дає більше можливостей для контролюючих органів здійснювати свою компетенцію. Якщо це так, то треба було закріпити його у ст. 14 ПК України, яка присвячена визначенню понять. Але не було ніяких підстав для внесення змін до ст. 93 ЦК України.

По-друге, у гл. 16 ЦК України “Правочини” відбулися зміни у ст.ст. 203, 228 та 234 ЦК України.

Зміна редакції ч.1 ст. 203 ЦК України, зміна редакції найменування ст. 228 та доповнення її частиною третьою зумовлені закріпленням у ЦК України правочину, вчиненого з метою, що суперечить інтересам держави та суспільства (аналогу антисоціальних угод, що передбачалися ст. 49 ЦК УРСР 1963 р.).

Саме задля цього, перш за все, була прийнята нова редакція ч. 1 ст. 203 ЦК України. Слід нагадати, що в ст. 203 ЦК України закріплені загальні вимоги, додержання яких є необхідним для чинності правочину. Оскільки в ній закріплено шість таких вимог, кожній із них присвячена окрема частини ст. 203 ЦК України.

У ч. 1 ст. 203 ЦК України була закріплена наступна умова: “Зміст правочину не може суперечити цьому Кодексу, іншим актам цивільного законодавства, а також моральним засадам суспільства”. Треба підкреслити, що зміст правочину — це умови, на яких був вчинений правочин. Отже, для дійсності правочину необхідно, щоб умови, на яких він був вчинений, не суперечили ЦК, іншим актам цивільного законодавства та моральним засадам суспільства

Тепер ця умова викладена у такій редакції: “Зміст правочину не може суперечити цьому Кодексу, іншим актам цивільного законодавства, а також інтересам держави і суспільства, його моральним засадам”. Аналіз нової редакції ч. 1 ст. 203 ЦК України свідчить про наявність в ній однієї новели. Суть її полягає в тому, що умови, на яких був вчинений правочин, не повинні суперечити не тільки ЦК, іншим актам цивільного законодавства, моральним засадам суспільства, а й інтересам держави і суспільства. Не зрозуміло тільки, звідки ж береться невідповідність змісту правочину інтересам держави і суспільства, якщо і в першій, і в другій редакції зміст правочину має відповідати вимогам ЦК України, іншим актам цивільного законодавства та моральним засадам суспільства?

До внесення змін ст. 228 ЦК України мала таке найменування: “Правові наслідки вчинення правочину, який порушує публічний порядок”. Нове найменування цієї статті викладено в такій редакції: “Правові наслідки вчинення правочину, який порушує публічний порядок, вчинений з метою, що суперечить інтересам держави і суспільства”. Таким чином, суть зміни найменування ст. 228 ЦК України полягає у тому, що правочинном, вчиненим з метою, що суперечить інтересам держави і суспільства, є лише правочин, що порушує публічний порядок.

Нова ч. 3 ст. 128 ЦК України відтворює текст ст. 49 ЦК УРСР 1963 р. та ст. 208 Господарського кодексу України.

Слід підкреслити, що ч.ч. 1 і 2 ст. 228 ЦК України залишилися без змін. У ч. 1 ст. 228 ЦК України вказується, що правочин вважається таким, що порушує публічний порядок, якщо він був спрямований на порушення конституційних прав і свобод людини і громадянина, знищення, пошкодження майна фізичної або юридичної особи, держави, Автономної Республіки Крим, територіальної громади, незаконне заволодіння ним. Перелік порушень, зазначених у ч. 2 ст. 228 ЦК України, є вичерпним. Саме тому Пленум Верховного Суду України у п. 18 постанови № 9 від 6 листопада 2009 року “Про судову практику розгляду цивільних справ про визнання правочинів недійсними” [6] відзначає: “Усі інші правочини, спрямовані на порушення інших об’єктів права, передбачені іншими нормами публічного права, не є такими, що порушують публічний порядок”.

Аналіз правил, вміщених у ч. 1 ст. 228 ЦК України, дає підстави стверджувати, що особи, які вчиняють правочини, що порушують публічний порядок, завжди порушують певні публічно-правові норми, а їх дії мають ознаки правопорушення (злочину чи адміністративного правопорушення). Саме тому наслідки таких дій мають передбачатися не в ЦК України, який є кодексом приватного права, а в Кримінальному кодексі України чи Кодексі України про адміністративні правопорушення.

Оскільки ж ці діяння здійснюються з використанням формальних ознак правочину, Цивільний кодекс як кодекс приватного права вказує на їх нікчемність. З урахуванням цього в зазначеній постанові Пленуму Верховного Суду України від 6 листопада 2009 р. вірно підкреслюється, що наслідки вчинення правочину, що порушує публічний порядок, визначаються загальними правилами (ст. 216 ЦК України). Йдеться, перш за все, про двохсторонню реституцію. Питання подальшої конфіскації майна, яке є об’єктом правочинів, що порушують публічний порядок, мають регламентуватися, як підкреслювалося розробниками концептуальних засад ЦК України, кримінальним або адміністративним законодавством.

Дійсно, якщо для ухилення від сплати податків чи їх “мінімізації” здійснюються протиправні діяння з використанням лише формальних ознак правочину, необхідно передбачити у Кримінальному кодексі України чи Кодексі України про адміністративні правопорушення кримінальну чи адміністративну відповідальність за такі діяння, у тому числі й конфіскацію майна.

Усе викладене дає можливість стверджувати, що підстав для доповнення ст. 228 ЦК України частиною третьою не було.

При цьому слід вказати й на наступні вади змісту ч. 3 ст. 228 ЦК України.

Згідно з ч. 2 ст. 228 ЦК України, яка залишилася незмінною, правочин, який порушує публічний порядок, є нікчемним. Відповідно до абз. 1 ч. 2 ст. 215 ЦК України нікчемним є правочин, недійсність якого встановлена законом. У цьому разі визнання такого правочину недійсним судом не вимагається. Згідно з новою ч. 3 ст. 228 ЦК України такий правочин може бути визнаний недійсним судом, тобто він є оспорюваним. Крім того, у ч. 3 ст. 228 ЦК України невірно відтворюється загальна вимога, що закріплена у новій редакції ч. 1 ст. 203 ЦК України. Нарешті, у ч. 3 ст. 228 ЦК України правочин в одному випадку йменується угодою.

Ці зауваження свідчать про те, як суб’єкт законодавчої ініціативи ставить до внесення змін до Цивільного кодексу, який відповідно до абз. 1 ч. 2 ст. 4 ЦК України визнається основним актом цивільного законодавства. У гл. 16 ЦК “Правочини” ст. 234, що присвячена правовим наслідкам фіктивного правочину, була доповнена ч. 3 такого змісту: “Правові наслідки визнання фіктивного правочину недійсним встановлюються законами”.

Фіктивним, згідно з ч. 1 ст. 234 ЦК України, що залишилася незмінною, є правочин, який вчинено без наміру створення правових наслідків, які обумовлені цим правочином. Йдеться про правочин, вчинений лише про людське око, з порушенням загальної вимоги, передбаченою ч. 5 ст. 203 ЦК України. Прикладом такого правочину може бути вчинення правочину “дарування” без наміру зміни власника майна, а лише з метою приховування його від можливої конфіскації.

Відповідно до ч. 2 ст. 234 ЦК України, що також залишилася незмінною, фіктивний правочин визнається судом недійсним. Визнання судом фіктивного правочину недійсним свідчить про те, що він не був спрямований на реальне настання правових наслідків, що обумовлені ним. Це й є правовим наслідком фіктивного правочину.

Пленум Верховного Суду України у п. 24 постанови № 9 від 6 листопада 2009 р “Про судову практику розгляду цивільних справ про визнання правочинів недійсними” [6], зокрема, відзначає: “Якщо сторонами не вчинено будь-яких дій на виконання такого правочину, суд ухвалює рішення про визнання правочину недійсним без застосування будь-яких наслідків. У разі якщо на виконання правочину було передано майно, такий правочин не може бути кваліфікований як фіктивний”.

Про які ж наслідки йдеться у ч. 3 ст. 234 ЦК України?

Отже, на мою думку, не було підстав і для доповнення ст. 234 ЦК України частиною третьою.

По-третє, у гл. 54 ЦК України “Купівля-продаж” була змінена ст. 657, присвячена формі окремих видів договорів купівлі-продажу.

Цією статтею ЦК передбачено правило, згідно з яким договір купівлі-продажу земельної ділянки, єдиного майнового комплексу, житлового будинку (квартири) або іншого нерухомого майна укладається у письмовій формі і підлягає нотаріальному посвідченню та державній реєстрації.

Це правило було доповнено словами “крім договорів купівлі-продажу майна, що перебуває в податковій заставі”.

Отже, суть зміни ст. 657 ЦК України полягає у тому, що правила про письмову форму договору купівлі-продажу земельної ділянки, єдиного майнового комплексу, житлового будинку (квартири) або іншого нерухомого майна, нотаріальне посвідчення такого договору та його державна реєстрація не поширюються на випадки, якщо майно, що є предметом договору купівлі-продажу, перебуває у податковій заставі.

Оскільки згідно з ЦК України майно, що знаходиться у податковій заставі, може відчужуватися (продаватися) не тільки органом державної податкової служби, а й за певних умов і платником податків, виникає питання, на кого поширюється виключення з загального правила, що передбачені у доповненнях до ст. 657 ЦК України?

Невже суб'єкта законодавчої ініціативи, що запропонував зміни до ст. 657 ЦК України у такому вигляді, не цікавить питання про те, а чи не можуть ці зміни привести до порушення прав тих осіб, що придбають земельну ділянку, інше нерухоме майно за таким договором?

Виникає питання, чому це стає можливим при наявності науково-експертного підрозділу Верховної Ради України?

Усе викладене свідчить про необхідність здійснення певних заходів з суттєвого удосконалення законотворчої роботи в Україні. На мою думку, важливішими складовими цих заходів є створення Національної комісії України з питань кодифікації законодавства та невідкладна розробка і прийняття Верховною Радою України Закону України “Про законотворчу роботу”.

Національна комісія України з питань кодифікації законодавства може бути створена Президентом України переважно з науковців. Її головною метою є вироблення умов, наявність яких є підставою для здійснення кодифікації законодавства, загальних вимог, яким мають відповідати структура та зміст кодифікованих актів (кодексів України), а також здійснення Національною комісією контрольних функцій щодо процесу кодифікації законодавства України. Без позитивного висновку зазначеної Національної комісії прийняття до розгляду нових Кодексів України та внесення змін до діючих Кодексів України має стати неможливим. Ці положення мають бути закріплені у Законі України “Про законотворчу діяльність”.

У Законі України “Про законотворчу роботу” необхідно детально врегулювати порядок розробки, прийняття та внесення змін до Законів України.

В окремому підрозділі цього закону має бути врегульовано порядок розробки, прийняття та внесення змін до кодифікованих актів (кодексів України). Це пов'язано з

наступним. Хоча кодекси та поточні закони мають однакову юридичну силу, треба закріпити особливий статус кодексів як основних актів законодавства у сфері відповідних суспільних відносин.

Процедура законотворчої роботи на усіх її етапах має бути відкритою і прозорою. Відомості про суб'єкта законодавчої ініціативи, розробників проекту, зміст обґрунтування законопроекту, експертних висновків, у тому числі й висновків про відсутність у законопроекті положень, що сприяють корупції, мають бути достовірними та доступними. Ці відомості складають "історію" законопроекту і мають зберігатися безстроково.

Список використаних джерел

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. [Текст] // ОВУ. — 2003. — № 11. — Ст. 461.
2. Кодифікація приватного (цивільного) права України [Текст] / за ред. А. Довгерта. — К. : Український цент правничих студій, 2000. — 336 с.
3. Ромовська, З. Українське цивільне право: Загальна частина. Академічний курс [Текст] : [підручн.] / Зорислава Ромовська. — К. : Атіка, 2005. — 560 с.
4. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям Податкового кодексу України : Закон України від 02.12.2010 р. № 2756-VI [Текст] // ОВУ. — 2010. — № 92. — Том 1. — Ст. 3249.
5. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. № 2755-VI [Текст] // ОВУ. — 2010. — № 92. — Том 1. — Ст. 3248.
6. Про судову практику розгляду цивільних справ про визнання правочинів недійсними : постанова Пленуму Верховного Суду України від 06.11.2009 р. № 9 [Текст] // Вісник Верховного Суду України. — 2009. — № 12.

Надійшла до редакції 08.04.2011

Сибилев М. Н. О необходимости сохранения основных концептуальных положений Гражданского кодекса Украины

На базе анализа изменений, внесенных в действующий Гражданский кодекс Украины в связи с принятием Налогового кодекса Украины, обосновывается необходимость сохранения концептуальных основ ГК, как кодекса гражданского общества и частного права и формулируются предложения по совершенствованию законотворческой работе в Украине.

Ключевые слова: *публичная власть, гражданское общество, публичное право, частное право, концептуальные положения действующего ГК, необходимость сохранения концептуальных положений действующего ГК, усовершенствование законотворческой работы.*

Sibiliyov, M. N. About Necessity of Preservation of the Basic Conceptual Positions of the Current Civil Code of Ukraine

On the basis of the analysis of the changes brought in the Civil code of Ukraine in connection with acceptance of the Tax code of Ukraine, necessity of preservation of conceptual bases CC as the code of a civil society and private law and offers on perfection legislative work in Ukraine are formulated is proved.

Keywords: *the public power, a civil society, public law, private law, conceptual positions of CC, necessity of preservation of conceptual positions of CC, improvement of legislative work.*

